

ГЛАВА 1

Днес беше рожденият ден на сестра ми и аз се мо-
лех тази година, по някакво чудо, мама да е забравила.
Сутринта не каза нищо, докато приготвях зърнената
си закуска – не спомена, че ще гледаме любимите фил-
ми на Роуз или че ще отидем във „Вайн & Дайн“ на ве-
черя, както обикновено настояваше, – и аз приех това
за знак, че молитвите ми са чути.

Но не бяха.

Когато се прибрах след доброволческата работа, на
масата имаше къпкейк „Червено кадифе“ и картичка,
която Роуз никога нямаше да прочете. Не съм религи-
озен човек, затова има логика молитвата ми до някого
горе да е останала нечута, но все пак измърморих под
нос, докато стоварвах чантата си на най-близкия стол.

Поех дълбоко дъх.

– МАМО!

За миг беше тихо, после чух как в малката ѝ спалня
до кухнята се затръшва чекмедже. След две секунди
вратата се отвори.

– Здравей, скъпа! – Мама беше увила с кърпа ру-
сата си коса, имаше маска на лицето и бе облечена с
халата за баня, който ѝ подарих за Коледа преди две
години. Тя влезе с накуцване в стаята и тогава забе-
лязах стиропорените разделители между пръстите на

краката ѝ. Извих вежди. Мама си лакираше ноктите само когато излизаше вечер с гаджето си Дейв.

Е, добре, може би тази година ситуацията с рождения ден не е чак толкова лоша, колкото си мислех.

— Как беше в закусвалнята? Получи ли много бакшиши?

— Мамо, аз си отмених смяната този уикенд. Казах ти вчера. — През събота и неделя се получаваха най-добрите бакшиши, така че мислите ѝ явно бяха много заети с Роуз, щом бе забравила за разговора ни. Или пък бе развълнувана и се чудеше къде ли ще я заведе Дейв. Надявах се да е второто. — Асоциацията на онкоболните деца има голямо благотворително събитие тази вечер, забрави ли? Сутринта помагах с подготовката.

— Не разбирам защо си губиш времето с безплатна работа — каза тя. — Трябват ти пари, а не добра карма. — Тя прехапа долната си устна по начина, който казваше, че според нея правя огромна грешка. Мама винаги се тревожеше за пари. Дори ако неизвестен роднина ѝ оставеше огромно наследство или пък *спечелеше от проклетата лотария*, пак щеше да брои жълтите монети. Разбира се, след като татко я остави без пукната пара, не можех да я виня.

— Ако искам да спечеля стипендия, трябва да отбележа часове доброволческа работа в документите за кандидатстване — казах аз напрегнато. Усещах челоствата си скована и направих съзнателно усилие да я отпусна и да не се сопна на мама. Бяхме говорили за това хиляди пъти, но тя все още не разбираше как, като пожертвам няколко часа от работата в закусвалнята *сега*, това ще ми помогне в *бъдеще*.

През последните четири години сърцето ми бе устремено към кандидатстването в Харвард. Но мама едва се оправяше със сметките у дома, затова знаех, че ще трябва сама да намеря пари за колежа. Това оз-

начаваше, че са ми нужни стипендии – и то много стипендии. Какъв по-добър начин да направя добро впечатление от доброволческа работа за благотворителни каузи? Мама си мислеше, че мога да платя обучението си, като работя в закусвалня, но колкото и смени да поемех, нямаше да събера четиресет и пет хиляди такса на година, и то без разходите за настаняване.

Когато спорехме за таксите за обучението, мама все споменаваше попечителските фондове за образование, които с татко били открили за нас преди раздялата. Един за Роуз и един за мен. Тя се държеше така, сякаш моят ще разреши всичките ми проблеми, но в него имаше пари само колкото да изкарам един семестър, а не осемте семестъра, необходими за дипломирането. Не че бях неблагодарна, но щом сама щях да финансирам образованието си, трябваше да виждам по-голямата картина. Защото определено не исках да прекарам остатъка от живота си, изплащайки студентски заем.

Не я извика, за да се карате за пари – напомних си. Училището – и по-специално *как* смятах да платя за него – често ставаше предмет на спор между нас, затова не беше изненадващо, че така лесно започнахме отново.

– Но аз все пак мисля, че...

– Какъв е този къпкейк? – попитах, за да сменя темата.

– Фелисити, не започвай пак. – Мама скръсти ръце и ме погледна с присвити очи. Зелената маска направи опита ѝ да изглежда строга комичен. Тя не беше много добра в усилията си да ни дисциплинира с Роуз, докато растяхме. Не че аз имах нужда от твърда ръка. Аз бях така нареченото идеално дете, усмихнато и послушно. Роуз беше тъкмо обратното – непокорно диво дете, което можеше да профучи през стаята като тасманийския дявол и да остави след себе си следа от играчки и петна от сок.

Когато пораснахме, нещата не се промениха. Следвахме правилата в къщата, докато тийнейджърката Роуз не взриви мама с едно готино прибиране, а после се измъкна, за да се натиска с гаджето си на задната седалка на колата му – и то през седмицата.

– Само защото ти отказваш да празнуваш, Фелисити, това не означава, че аз не трябва да го правя.

– Но някой трябва да *присъства*, за да се празнува рожденият му ден. – Точно този разговор винаги успяваше да ме изтощи, сякаш всяка дума ми източваше силите. За миг си позволих да си спомня последния път, когато бях наистина развълнувана на двајсет и трети юли. Как предишната нощ с голямо старание опаковах подарък за Роуз – албум на двете ни, който майсторих с месеци – и го сложих преизпълнена с гордост до подаръка от мама на кухненската маса. А след това онова ужасно и студено чувство, когато открихме леглото ѝ празно на сутринта.

– Роуз си *отиде*, мамо. Минаха четири години.

Лицето на мама посърна.

Изглеждаше така съсипана, сякаш си бяхме разменили ролите и аз се почувствах майката, която трябва да утешава нараненото си дете. Но тогава отново погледнах към къпкейка. Изглеждаше скъп – с купчинка завъртяна глазура и червени пръчици, – такъв можеше да се поръча само в луксозната пекарна на улицата, където мама работеше. Това глупаво нещо сигурно ѝ беше струвало повече от пет долара, а утре, когато никой не го изядеше, щеше да отиде на боклука.

– Фелисити – започна тя, примигвайки, за да спре напращащите сълзи.

Обърнах се към нея с потрепващи ноздри, вдигнах ръка и казах:

– Моля те, недей.

Трябваше да се досетя, че споменаването на проклетия къпкейк е лоша идея. Мама обичаше да скърби за Роуз, като че ли тя бе мъртва, но аз няхах намерение да тъгувам за човек, който ме е изоставил.

– Забрави, че го споменах, става ли?

Изражението на мама се промени. Тя се взираше в мен, сякаш аз бях предала семейството ни. Но не аз бях решила, че тя вече няма нужда от нас. Не аз избягах и изчезнах завинаги.

– Аша ще ме вземе в четири – казах накрая, нарушавайки напрегнатата тишина. – Трябва да се приготвя. Поздрави Дейв от мен.

Когато тръгнах към стаята си, усещах погледа на мама с гърба си, затова изпънах рамене и се престорих, че всичко е наред. Всъщност клепачите ми пареха и гърдите ми тежаха, но изчаках да затворя вратата си, преди да се стоваря на леглото и да си позволя да заплача.

* * *

По-късно тази вечер, след като прикрих петната по лицето си и подпухналите клепачи с пласт фондъотен, не остана и следа от моя срыв. Излизането от къщата също помогна. В Западен Холивуд имаше нещо пъстро и весело, което ми помогна да забравя колко много мразя рождения ден на сестра си, или както аз го наричах – Деня на дезертирането.

– Това е абсолютно безсмислено – каза Аша. Тя се облягаше на плота на гардеробната, опряла брадичка на ръката си. Когато издиша недоволено, кичурите ѝ полетяха нагоре като перце, подхванато от въздушно течение.

– Губим си времето.

Вече се бях научила да не обръщам внимание на постоянното мрънкане на най-добрата си приятелка. На нея това ѝ беше нещо като хоби, начин да убива времето, когато ѝ доскучае. Все пак извих въпросително вежда.

Как така *не* беше развълнувана?

Дори след разговора с мама аз тръпнех от нетър-

пение. Тази нощ беше най-голямото благотворително събитие на сезона – маскен бал, организиран от Асоциацията на онкоболните деца. Най-влиятелните хора в Калифорния щяха да присъстват, от изпълнителни директори на големи компании до холивудски звезди. Дори се носеше слух, че Бионсе ще се появи, и макар да се съмнявах, че някой толкова известен като нея ще уважи събитието, все пак щяха да дойдат няколко знаменитости.

През изминалия месец с Аша работехме като стажанти към Асоциацията. През повечето време се обаждахме на спонсори, пишехме писма и изпълнявахме поръчки, но днес отговаряхме за гардероба. Смяната ни свършваше скоро и след толкова часове, посветени на подготовка за това събитие, аз няхах търпение да си сложа маска и да се присъединя към купона.

– Никой няма връхна дреха – продължи Аша. – Времето е ужасно.

Тук бях съгласна. Лос Анджелис беше насред гореща вълна и тази сутрин, докато омитах купа с пшенични ядки, синоптикът по Канал 7 докладва, че температурите в града достигат невиждан от деветдесетте рекорд. В резултат нашата работа на гардероба, както отбеляза Аша, беше безсмислена. Не че имах нещо против. Гардеробът беше до фойето, така че ако се наведях достатъчно наляво и проточех врат, можех да гледам гостите, които пристигат на червения килим. Възнамерявах да използвам затишието, за да уча, но подготвителният учебник за тестовите за колежа лежеше забравен на плота пред мен.

– Дай по-ведро, де – казах. – Трябваше да е забавно.

– *Забавно ли?* – каза Аша, сочейки празната зала около нас. – Имаш доста изкривени представи за света.

Преди да успея да отговоря, засякох някакво движение в края на полезрението си – още един гост! Обърнах се така бързо, че си сецнах врата, но успях да видя само проблясък на смокинг и руса коса. Ако

се съди по нарастващата суматоха, новопристигналият беше важна личност, но имаше твърде много хора и не успях да видя кой е. Тъкмо щях да се обърна пак към Аша, когато една висока жена с къса коса излезе от тълпата и тръгна към нас. Въпреки маската веднага я познах – Сандра Хоган, нашата шефка.

– Виж – кимнах аз към нея. – Може би Сандра ще ни освободи по-рано. Ще успеем да хванем края на коктейлите! – На устните ми се разля лека усмивка, но успях да я сдържа, преди въодушевлението ми да е излязло от контрол. Нямаше никаква гаранция, че Сандра ще ни позволи да присъстваме на бала след края на смяната.

Аша въртеше с пръст телефона си по плота.

– Май възнамеряваш да останеш.

Вдигнах рязко глава.

– А ти не възнамеряваш ли?

– Определено не – отвърна тя, като сбърчи нос. – Още щом приключим, си отивам у дома.

– О, стига де – оплаках се аз, без да откъсвам очи от шефката. Сандра спря във фоайето, за да говори с един от гостите, и раменете ми увиснаха. Може би все пак нямаше да ни пусне по-рано. Въпреки това казах: – Не можеш да си тръгнеш по-рано. Ти ще ме караш.

– Съжалявам, Фелисити – сви унило рамене Аша. – Имам среща с компютъра си. Ще прекараме една дълга и романтична нощ в Tumblr.

Нищо чудно. Аша беше обсебена от Tumblr, от както фендъм блогът ѝ за „Безсмъртни нощи“, хитовият телевизионен сериал, стана много популярен. Понастоящем тя посвещаваше по-голяма част от свободното си време на създаването на мемета и препостването на откровения на актьорите, отколкото да общува с истински хора. Всъщност точно затова беше станала доброволка към АОД. На майка ѝ така ѝ бе писнало от антисоциалното поведение на дъщеря ѝ, че я бе принудила да започне работа през лятото. И

тъй като не искаше да работи в закусвалнята „Млечни мечти“ или да подрежда обувки в залата за боулинг, Аша се записа доброволка заедно с мен. А стига това да я изкарваше от къщи, госпожа Ван де Берг не се интересуваше с какво точно се занимава дъщеря ѝ.

– Сериозно ли? – попитах аз. – Не искаш ли да видиш как ще се развие купонът?

Аша се смръщи.

– Нямам намерение да прекарам цялата нощ с някакви си скучни знаменитости.

– Но това е маскен бал – смръщих се и аз. – Красиви хора, музика и танци – какво да не му харесаш?

– И? – попита Аша, грабвайки телефона си. Натисна няколко бутона и после отново го остави. Три секунди по-късно се чу тиха мелодия. Музиката не беше силна – щяхме да си имаме неприятности, ако попречим на приема с коктейли, – но бе достатъчно висока, за да разпознай първите стихове от „Астрофил“, последния хит на световноизвестната момчешка група „Хартбрейкърс“. А ако Аша имаше по-голяма мания от „Безсмъртни нощи“ или Tumblr, това бяха те.

След като изслушах първите няколко стиха, въздъхнах и отговорих на въпроса ѝ:

– И събитието очевидно ще е блясково.

Тя извъртя очи.

– Да, а аз съм олицетворение на блясъка.

Добре де, може би най-добрата ми приятелка не си падаше особено по модата. Обикновено ходеше на училище с клин и тениска. А тъй като тази вечер всички доброволци към АОД трябваше да са с официално облекло, тя прекара цели три дни в паника какво да облече. Накрая се спря на традиционно копринено сари на майка ѝ, което изглеждаше много по-добре от онова, с което се бях издокарала аз.

Макар да обичах дрехите, гардеробът ми беше пълен с костюмчета с шампа на цветя, които купувах от евтините магазини, а не с бални рокли. Не притежавах

никакво официално облекло, нито дори рокля за училищния бал. Когато ходих на танците миналия срок, заех рокля от съседката, за да спестя пари.

Затова, когато предния ден сутринта още няхах тоалет за благотворителното събитие, хванах автобуса до мола и се разрових из намаленията в „Мейсис“. Успях да намеря дълга до земята розова разкроена рокля, която не се биеше с червената ми коса и не беше много натруфена. Струваше под сто долара, но се наложи да бръкна в спестяванията си за колежа, за да я купя. По тази причина трябваше да пропусна покупката на нови обувки, затова нахлузих пак старите си високи обувки, които носех от завършването на осми клас.

– Вече сме се изтупали – казах. – Освен това не ти ли е поне малко любопитно да видиш дали няма да дойде някой интересен? Ами ако се появи Гейб Грант?

Това вече ѝ привлече вниманието.

– Няма да се появи – каза тя, но по погледа ѝ личеше, че е готова да размисли. Гейб Грант беше най-голямата слабост на Аша сред знаменитостите. Той играеше секси върколакът воин Лука в „Безсмъртни нощи“. По стените на стаята ѝ имаше само петдесетина негови плаката.

– Никога не се знае – пропях аз, кършейки многозначително вежди. – Колко ли ще си разстроена, ако се прибереш, а той вземе че се появи? – Тя стисна замислено устни, затова аз продължих атаката, като се нацупих сладко. – Моля теее.

– Добре, добре. Печелиш – рече тя. – Но ще останем само малко. Колкото да огледаме балната зала и да видим кой е тук. После си тръгваме. – Обърна се и това прекъсване на зрителния контакт бе единственият намек, който ме накара да загрея, че не остава заради Гейб.

Аша знаеше, че днес е Денят на дезертирането, и нещо повече – колко много го мразя. От това, че бе готова да остане, за да не мисля за Роуз, направо ми се

доплака, но по хубав начин, защото нека бъдем честни: шансът Гейб Грант да дойде на бала беше несъществуващ. Тя щеше да остане единствено заради мен. Де да можеше повече момичета да покриват стандартите на Аша за Най-добра приятелка.

– Да! – целунах я аз по бузата. – Да съм споменавала напоследък, че ти си най-най-най-добрата приятелка от всички най-добри приятелки в историята на приятелството?

– Не разчитай много на това. Ще ми дължиш услуга.

– Как върви тук, дами? – попита Сандра и аз подскочих, щом чух гласа ѝ. Тя някак си бе успяла да се приближи, без да я забележа.

– Прекрасно. – Гласът на Аша беше пропит със сарказъм. – Прибрахме огромното количество от нула палта, но пък упътихме няколко души към тоалетната.

Сандра се засмя и вдигна маската си, за да ни вижда по-добре.

– Е, тъй като повечето гости вече пристигнаха и няма какво да се прибира в гардероба, и двете можете да си вървите.

– Госпожице Хоган? – попитах аз и Сандра обърна страховития си взор към мен. – Ами чудех се дали... искам да кажа, нали споменахте, че може би ще ни позволите да останем?

– Радвам се, че си така готова да помогнеш, Фелисити – отговори тя, – но вече няма нужда от твоите услуги. Усмивката ми повехна.

– Всъщност имах предвид да останем за бала.

Моля те, моля те, нареждах аз наум.

Сандра ме изгледа строго, докато обмисляше думите ми.

– Предполагам, че може – рече накрая, – но трябва да имате маски, а аз не мога да ви дам безплатни от маските на Асоциацията. Трябва да си купите.

– Не се тревожете. Погрижих се за това. – Извадих брезентовата си чанта изпод плота. – Снощи ги напраща

вих. – И извадих от чантата две ръчно измайсторени маски. – Нали разбирате, в случай че ни позволите да останем.

След посещението в мола вчера отидох до „Крафт Корнър“. Имах няколко купона за намаления и се поразрових в кошовите с преоценени стоки в дъното на магазина. Така успях да се сдобия с необходимите материали на относително ниска цена. Маските, които Асоциацията поръча за бала, бяха на животни – от пауни и лебеди до тигри и лъвови, – така че направих и моите такива. За Аша измайсторих синя сойка с бели и кобалтовосини пера, защото щеше да отива идеално на очите ѝ. Моята беше на пеперуда, направена от проблясващ розов брокат и изкуствени камъчета.

– *Би трябвало* да откажа, защото всички останали носят от нашите маски – каза Сандра и взе едно от произведенията ми. – Но тези са просто невероятни.

Засиях в усмивка.

– Значи, може да ги сложим?

Тя кимна бавно.

– Да, предполагам.

– О, супер – отвърнах, не можех да повярвам на късмета си. – Благодаря ви, госпожице Хоган. Това означава много за мен.

Сандра вече вървеше към фоайето и само размаха ръка над главата си, без да поглежда назад.

– Забавлявайте се, дами.

И възнамерявах точно това да направя.